

DANSKEREN

Udgivet af
DEN DANSKE FORENING

SÆRNUMMER

APRIL 1988

Valget drejer sig også om:

Myndighederne og indvandringspolitikken

Udviklingen på flygtninge- og indvandringsområdet og den danske regerings initiativer i denne forbindelse kan være vanskelige at overskue for medlemmerne. Dette særnummer af *Danskeren* fortæller om en brevveksling mellem Den danske Forening og forskellige ministre og myndigheder, foranlediget af vore spørgsmål til belysning af forholdene.

Foreningens spørgsmål taler for sig selv. De beskæftiger sig med problemer, som offentligheden kun glimtvis kender til, og som det har vist sig uhyre vanskeligt at få pressen til at tage op. Spredte tilløb dertil er som regel gået i stå efter kort tid. Enhver kan overveje hvorfor.

Foreningen opfordrer derfor læserne til at videregive skriftet til andre interesserede, eventuelt som fotokopi.

Ifølge gældende lov om aktindsigt vil enhver hos den pågældende myndighed kunne få adgang til at se de sager, der omtales.

Kopi af selve brevene kan rekvireres gennem Den danske Forening inden 15/5 1988 mod indsendelse af et beløb på 50 kr. til kopieringsomkostninger.

Hvorfor spørge?

Når god kunst skal forklares, sagde Storm P, er det nok fordi, der er noget guggent ved det.

Der er givet mange forklaringer på

den politik, der gennem de senere år er ført på flygtninge- og indvandringsområdet. Men alligevel er det langt fra alle, der føler sig overbevist om dens rigtighed. Ifølge meningsmålingerne er omkring to trediedele af befolkningen utilfreds med den meget åbne linie, Folketinget har anlagt. Myndighederne vil derfor nu pumpe et tocifret millionbeløb i en kampagne, der skal ændre befolkningens holdning.

Den danske Forening har ikke millioner af kroner til at finde ud af, om befolkningens skepsis er berettiget. Dette til trods for at vi er ene om systematisk at kontrollere, om grundlaget for de politiske beslutninger på dette felt er holdbart.

Vi har søgt at få klarhed over, hvad der egentlig foregår, og har især boret i de spørgsmål, som aviser, radio og TV systematisk undgår. Vi vil ikke bygge på løse rygter eller skabe unødigt ophidselse. Derfor har vi stillet de spørgsmål, der var anledning til at stille, til dem, der sidder med ansvaret for det, der sker, og der har været god tid til at svare.

Alligevel indløb der ikke mange svar, og dem, vi fik, var ofte svævende og undgik centrale dele af det, der blev spurgt om. Undertiden fik vi endog at vide, at man intet vidste.

Dette er hvor vi står. De politikere, der har truffet bestemmelse om, hvordan udlændingelovgivningen

skal se ud, savner på afgørende punkter konkret viden om virkningerne af denne lovgivning. Og de åbenlyse misforhold, vi har peget på med vore spørgsmål, er de ude af stand til at gøre noget ved.

Denne situation er ikke opløftende. Vi beder derfor læserne hjælpe med at presse på for at få ændret den. Stil selv spørgsmålene på rette sted, og forlang at skævhederne rettes op. Området er legeplads for intellektuelle og velbærgede mennesker, der aldrig selv kommer til at betale prisen for det, de laver. Stop dem.

Hvor mange indvandrere?

Det er selvsagt af betydning at få klarhed over, hvor mange indvandrere vi kan forvente at stå med i det lange løb, når børn og børnebørn skal tælles med. Det har jo nemlig vist sig, at visse indvandregrupper selv over kortere åremål vokser næsten ubegribeligt i antal. Således voksede antallet af tyrker herhjemme med 150% i løbet af 13 år. I f.eks. Tyskland er det kommet så vidt, at Berlin nu er den 4. største tyrkiske by, efter Istanbul, Ankara og Izmir.

Udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen er blandt dem, der presser på for at forhøje antallet af opholdstilladelser. Vi har derfor spurgt ham, hvilke beregninger han har gjort som grundlag for sine forslag om antallet

Myndig- hederne og indvandrings- politikken

af flygtninge, vi skal modtage (brev 24.09.87). Han har ikke svaret.

Tilsvarende har vi spurgt justitsminister Erik Ninn-Hansen om, hvilke beregninger der er grundlaget for det af ham accepterede tal (brev 3.01.88). Heller ikke dette er der svaret på. Antagelig har ministrene slet ikke regnet på, hvad de tal, de foreslår, vil føre til i det lange løb.

I øvrigt er vi nu blevet klar over, at de statistikker, der hidtil har været brugt, giver et falsk billede af, hvor mange indvandrere vi for øjeblikket har i landet. Opgørelserne over antallet af udlændinge medtager f.eks. ikke dem, der har fået dansk statsborgerskab. Antallet af indvandrere og »udlændinge« er reelt langt større, end man har kunnet læse ud af statistikkerne.

Det er helt uforsvarligt, at befolkningen er blevet vildført på denne måde. De problemer, der affødes af en overdreven indvandring fra fremmedartede kulturcentre forsvinder selvsagt ikke, fordi man på papiret gør de pågældende til »danskere«.

Hvorfor sendes gæstarbejderne ikke hjem?

Vi har spurgt justitsministeren, hvorfor man ikke har sendt gæstarbejderne hjem, efterhånden som der ikke mere var arbejde til dem (breve 31.08. og 22.11.87). Der er jo aldrig blevet lovet dem andet end midlertidigt arbejde. Hvordan kan de så oven i købet tiltage i antal trods udbredt arbejdsløshed i Danmark? Hvordan kan det være, at man endog i stort omfang har tildelt dem dansk statsborgerskab?

Ministeren har ikke givet noget konkret svar. (brev af 9.09.87).

Vi har grund til at tro, at dette skyldes, at de skiftende ministre gennem de sidste 15-20 år har »glemt« at sørge for hjemsendelse. Antagelig skyldes denne glemsomhed muligheden for ubehageliche-

der, hvis de var begyndt at inddrage opholdstilladelserne.

Vi har også spurgt, hvorfor flygtningene fra Sri-Lanka ikke er blevet hjemsendt, efter at forholdene i dette land er bedret (brev 29.12.87). Heller ikke dette har vi fået svar på. Uformelt er vi bekendt med, at ministeriet mener, at »der vil blive en farlig ballade«, hvis man begynder at foretage hjemsendelser.

Hvorfor lade flygtninge blive til indvandrere efter to år?

Vi har endvidere spurgt, hvad følgen vil være af ministeriets tøven med hjemsendelse af Sri-Lankanere, eller i al fald af den meget langsomme sagsbehandling (brev 29.12.87). Sri-Lanka er et fuldt demokratisk land endog med et kommunistisk parti, og kun terrorister behøver at frygte tilbagevenden, efter at den indiske fredsstyrke er kommet til. Problemet er, at loven bestemmer, at hjemsendelse slet ikke kan finde sted efter to år. Dette gælder, selv om forholdene i flygtningenes hjemland i mellemtiden har udviklet sig til det bedre, og selv om en manglende hjemsendelse inden to år blot skyldes de danske myndigheders langsomhed.

Hvis det lykkes at forsinke behandlingen af en sag om hjemsendelse tilstrækkeligt længe, vil »flygtningen« altså kunne påregne at blive her på livstid, selv om han trygt havde kunnet vende hjem.

Vi har (brev 16.10.87) over for Justitsministeriet påpeget det urimelige i at forbruge økonomiske midler og plads, der kunne have været anvendt til fordel for virkelig trængende, på denne måde. 2-årsreglen vil jo også gøre Danmark til et attraktivt mål for »økonomiske flygtninge«. Vort spørgsmål er ikke blevet besvaret.

Hvorfor får indvandrere valget så hurtigt?

Den danske Forening har også spurgt Justitsministeriet, om det er rimeligt at give indvandrere ret til dansk indfødsret med stemmeret til Folketinget allerede efter 7 år. Ligeledes har vi forespurgt, om det er fornuftigt som nu at give dem stemmeret til kommunale valg efter 3 års ophold i Danmark (brev af 6.12.87). Heller ikke det er der blevet svaret på.

Reglen om, at indvandrere kan få indflydelse på danske samfundsansliggender efter så kort et ophold, er selvsagt risikabel for det danske samfund, fordi indvandrergruppen hurtigt kan udvikle sig til at blive tungen på vægtskålen, som det er sket i Sverige. Reglen er også uheldig af den grund, at politiske fløjpartier vil kunne se deres særlige interesse i at opnå en stor indvandring, ene og alene fordi de regner med, at indvandrerne til sin tid vil stemme netop på dem.

Hvor stor er indsivningen og den ulovlige indvandring?

Den danske Forening tror, at der for øjeblikket ad ulovlige kanaler finder en betydelig indvandring sted af personer, som har rent økonomiske bevæggrunde til at søge hertil.

I en situation hvor Danmark plages af arbejdsløshed og betydelig gæld, er det ikke rimeligt blot at se passivt til, når dette sker. Vi føler heller ikke, at Danmark skal finde sig i noget sådant, blot fordi disse indvandrere rent formelt henviser til alle mulige andre grunde end ønsket om at få del i landets sociale goder.

Vi har derfor søgt at få ændret de såkaldte familiesammenføringsregler, som giver herboende indvandrere adgang til at få deres »familie« til Danmark. Således har vi over for justitsministeren dokumenteret, hvor uforsvarligt de nuværende familiesammenføringsregler er indrettet. Ren ønsketænkning fostret af Flygtningehjælpens tidligere formand i et uforpligtende foredrag er ved et uheld blevet retskilde på familiesammenføringsområdet (brev 23.09.87). Justitsministeren lader i sit svar (9.10.87), som om retsstillingen er en anden.

Vi har også gjort opmærksom på, hvorledes opholdstilladelser i Danmark og den dermed følgende placering i det danske sociale system endog handles visse steder i verden (i ægteskabskontrakter, brev 29.09.87).

Disse henvendelser synes at have haft en vis virkning. I al fald har ministeren over for os varslet en stramning af familiesammenføringsreglerne (brev 1.10. og 28.10.87).

Vi har endvidere gjort justitsministeren opmærksom på, at der er ved at opstå en skjult indvandring. Således lader det til, at mange nu simpelthen krydser grænsen illegalt og prøver at etablere sig i landet uden om myndighederne (brev 3.10.87). Evt. kommer de som turister

og rejser så blot ikke hjem igen. Deres forventning er, at de efter nogle års forløb ikke vil blive sendt hjem, selvom de skulle blive fundet.

Vi har spurgt justitsministeren, om han er bekendt med denne nye trafik, og hvad ministeriet gør for at hjemsende disse typer indvandrere. Der er intet svar kommet.

Det kan tilføjes, at grænsepolitiet i Sønderjylland i 1987 udviste ca. 780 personer - i altovervejende grad illegale indvandrere. Fra andre lande ved man, at kun en meget beskeden del af de ulovlige grænseoverskridere bliver samlet op. Der er altså en mulighed for, at vi allerede i dag står med et stort antal indvandrere, som om nogle år vil dukke op til overfladen.

Er flygtninge-reglerne fornuftige?

I lyset af den åbenlyse tendens til at bruge flygtningereglerne som påskud for indvandring, der har helt andre grunde, har vi overvejet, om disse regler nu også er hensigtsmæssigt indrettet. Det kan ikke være meningen, at personer med økonomiske motiver til at forlade hjemlandet («økonomiske flygtninge») blot ved at præsenterer sig som virkelige flygtninge kan få opholdstilladelse.

Vi er således underrettet om, at et antal af de såkaldte »bådflugtninge« fra Vietnam i realiteten er økonomiske flygtninge. På baggrund af de lidelser, bådflugtninge gennemgår under rejsen, sættes der imidlertid ikke spørgsmålstegn ved, om de nu også er virkelige flygtninge.

Vi har spurgt justitsministeren, hvorledes dette forholder sig, og om det kan være rigtigt, at nogle opnår flygtningestatus blot fordi de har valgt et bestemt transportmiddel (brev 7.01.88), men der er ikke kommet svar.

Omvendt må det undre, at det ifølge den FN-konvention, som ligger til grund for de danske flygtningeregler, er muligt at kræve flygtningestatus, så snart man står i modsætning til styret i hjemlandet og derfor forfølges. Dette gælder efter loven, selv om man ikke er i livsfare. Personer, der er i livsfare hjemme af andre grunde f.eks. på grund af naturkatastrofer, har derimod ingen mulighed for at kræve hjælp hos os.

De besynderlige FN-regler medfører altså, at vi er tvunget til at sætte vor hjælp ind andetsteds end der, hvor der er mest brug for den.

Vi har spurgt justitsministeren, om

der er gjort noget for at få moderniseret FN-konventionen i lyset af denne åbenlyse skævhed (brev 26.11.87), men der er ikke kommet svar.

Skævheden bliver endnu mere påfaldende derved, at den danske lovgivning endog hjemler tildeling af status som såkaldt »de facto- flygtning« til personer, der ikke opfylder FN-konventionens betingelser for at blive anerkendt som flygtninge, og som der end ikke er anledning til at godskrive en eventuel bevistvivl m.h.t. denne berettigelse. En så »slap« indretning af de danske flygtningeregler indebærer selvsagt en meget betydelig risiko for misbrug og må nødvendigvis virke stærkt tiltrækkende på »økonomiske flygtninge«.

Vi har forespurgt justitsministeren, om dette er rimeligt (brev 3.12.87), selvom vi erkender, at det er lettest for en sagsbehandler blot at give opholdstilladelse til dem, der faktisk (de facto) flygter. Der er ikke indløbet svar.

Er Sverige et godt forbillede?

I Danmark henvises ofte til, at Sverige modtager langt flere flygtninge og indvandrere end vi. Netop forholdene i Sverige viser imidlertid, hvor galt det kan gå.

Ifølge svenske kilder har Sverige således efterhånden modtaget ca. 1,4 millioner indvandrere. Disse er hovedsagelig kommet fra det baltiske område og har derfor ikke udgjort et problem af samme art, som en invasion af indvandrere med en helt fremmed kulturel baggrund vil være.

Den omstændighed, at en meget stor del af de svenske vælgere haren aktuel indvandringsmæssig baggrund, gør det imidlertid politisk næsten umuligt for den svenske rigsdag at føre en mere tilbageholdende indvandringspolitik.

Udviklingen i Sverige vil i det lange løb kunne forvolde problemer også i Danmark. Den danske Forening har derfor gjort justitsministeren opmærksom på forholdet, for at han kan videregive den betænkelighed, vi i Danmark må føle, til sin svenske kollega (brev 20.10.87). Han har ikke svaret.

Hvad koster alt dette?

En økonom tilknyttet Den danske Forening har undersøgt, hvad de økonomiske omkostninger egentlig er ved den førte flygtninge- og ind-

vandringspolitik. Resultatet blev offentliggjort i Danskeren nr. 2 1987. Det viser sig, at de samlede udgifter årligt formentlig udgør ca. 15 mia. kr. (1989). Denne udgift overstiger de samlede forsvarsudgifter.

Beregningerne var vanskelige at foretage, bl.a. fordi ministrene har placeret en række udgiftsposter på steder, hvor de er vanskelige at finde og udskille. Foreningen har derfor i brev 23.09.87 spurgt socialministeren, om hun kan be- eller afkræfte beregningernes rigtighed. Ministeren har svaret (11.11.87), at hun ikke har overblik over omkostningernes størrelse. I et senere brev (15.1.88) giver hun visse tal. Disse vedrører imidlertid kun flygtninge og udgør kun en del af udgifterne.

Misbruges det danske socialsystem?

Den danske Forening er blevet gjort bekendt med en række misbrug af danske socialydelser til indvandrere. Oplysning om de metoder, der anvendes, kommer sædvanligvis fra f.eks. socialrådgivere, bankfolk, personer i rejsebranchen m.v. placeret i stillinger, hvor de med egne øjne har set, hvad der foregår. De er dermed uerstattelige kilder til viden om »misbrugets teknik« og smuthullerne i det sociale system. De er derfor også nøglepersoner, hvis man ønsker at komme misbruget til livs.

Det viser sig imidlertid, at deres oplysninger ikke er velkomne i ministerierne. Af indlysende grunde vil personer med sådan indsigt kun fortælle myndighederne, hvad de ved, hvis deres navne ikke kommer ud. Og det kan de ikke være sikre på ikke sker. Der er tværtimod et eksempel på, at navnet på en bankmand i en sådan situation, til trods for ministerens direkte løfte om anonymitet, blev meddelt pressen. Følgen heraf er ikke svær at forestille sig. Ifølge loven om pressens ret til aktindsigt kan den ikke kræve oplyst navnet på anmeldere af strafbare forhold. Myndighederne har imidlertid tilsyneladende ikke i sinde at respektere denne lovregel. Den danske Forening har derfor spurgt socialministeren, der udleverede navnet i den omtalte sag, hvorledes hun så vil få oplysninger frem om eventuelle misbrug af det sociale system, (brev 22.11.87). Ministeren svarede, at hun fortolker offentlighedsloven anderledes (brev 6.1.88). Det er der ingen mulighed for at forhindre hende i. Men at hendes

fortolkning er lovstridig, kan enhver forvisse sig om ved at læse loven.

Foreningen havde allerede forinden forespurgt justitsministeren om hans fortolkning (brev 6.10.87). Han svarede, som sandt er, at offentlighedsloven ikke gælder sager inden for strafferetsplejen (brev 28.10.87). Vor fortolkning er således den samme som justitsministerens. Det er herefter uforklarligt, hvorfor socialministeren udleverer navnet på en anmelder af et muligt strafbart forhold (socialbedrageri) til pressen. Hun har i parentes bemærket endog i det nævnte tilfælde meddelt offentligt, at hun i Justitsministeriet havde fået at vide, at hun skulle udlevere navnet.

Tilfældet viser den manglende sammenhæng i myndighedernes argumentation. De gør simpelthen det, de vil, og bøjer fortolkningen af lovgivningen derefter. Man kan endog få den tanke, at ministerierne simpelthen prøver at skræmme folk fra at henvende sig med sager, som det er ubehageligt for ministeren at se. Vi har skrevet til justitsministeren derom (brev 5.11.87) men har intet svar modtaget.

Den omtalte sag medførte i øvrigt mange protester over for socialministeren. Denne svarede på en af henvendelserne (brev 18.10.87), at misbrug af den art, spørgeren omtaler, ikke var ministeriet bekendt (9.11.87). Det er jo imidlertid ikke mærkeligt, at ministerierne ikke kender sådanne eksempler, når folk ikke tør fortælle om dem.

Grænsen mellem strafbart misbrug af de danske socialordninger og lovlig, om end »intensiv« udnyttelse af samme kan ofte være vanskelig at trække. Normalt er familiemønsteret helt anderledes hos indvandrere fra lande uden for Europa og U.S.A. end blandt danske. Dette indebærer, at sådanne indvandrerfamilier lovligt vil kunne trække ret store beløb ud af de danske socialordninger. Hvis også danskerne havde et tilsvarende familiemønster, ville det næppe være muligt at opretholde de sociale ydelsers høje niveau.

Den danske Forening har gjort socialministeren opmærksom på dette forhold (brev af 7.1.88) og har spurgt, om ministeriet har undersøgt, med hvilken intensitet socialordningen udnyttes af indvandrere. Samtidig gør vi opmærksom på, at en indvandrers underskrift på, at han vil forsørge de familiemedlemmer, han får lov at tage herop, efter to år intet er værd. Ministeren har overladt

brevet til Dansk Flygtningehjælp til besvarelse og har tilsluttet sig det, Flygtningehjælpen siger (brev af 16.3.88). Det første spørgsmål svarer der ikke på. Hvad det andet angår bekræfter ministeren rigtigheden af vor oplysning.

Hvorfor diskrimineres danske?

I brevet af 7.1.88 gjorde foreningen også opmærksom på det urimelige i at flygtninge og indvandrere på en række punkter behandles bedre end danske. I denne forbindelse har vi tillige spurgt socialministeren, om hun har noget overblik over på hvilke områder, der foregår en sådan forskelsbehandling. Hendes svar (brev af 16.3.88) bekræfter, at der finder en forskelsbehandling sted, omend den bortforklares.

Da vi modtager en jævn strøm af klager over, at danske behandles ringere af det offentlige end flygtninge og indvandrere, har vi af principielle grunde indgivet politianmeldelse imod en socialudvalgsformand, som havde indskudt nogle flygtningefamilier i boligkøen forud for 57 danske boligløse familier (brev 7.1.88), ifølge lov imod forskelsbehandling er det forbudt at diskriminere på grund af nationalitet, race m.v. Naturligvis beskytter denne lov også danske.

Politimesteren, til hvem anmeldelsen indgik, afviste den imidlertid (20.1.88). På vort spørgsmål om hvorfor, (7.2.88), har han givet en begyndelse, som ved nærmere undersøgelse viser sig uholdbar (9.3.88). Vi kan efter reglerne appellere til statsadvokaten. Men en sådan appel skal i sidste ende føres helt op til Justitsministeriet. Og der har vi allerede spurgt om, hvorfor det er ulovligt at diskriminere udlændinge men lovligt at diskriminere danske, uden at få svar (15.1.88).

Det er vanskeligt at se, hvorfor flygtninge og indvandrere behandles bedre end danske, ikke mindst, da dette uundgåeligt vil skabe vrede og modvilje imod dem. Forklaringen må antagelig søges i, at Flygtningehjælpen fungerer som en pressionsorganisation med evne til at lirke sager igennem, medens danske i social nød savner et tilsvarende organ.

Er udlændinge mere kriminelle end danske?

Fra forskellige kilder har Den

Lov om indfødsret

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af
Folketinget har vedtaget og Vi ved V

§ 1. Indfødsret meddeles:

- 1) *Ghulam Abbas*, København, født i Pakistan.
- 2) *Eman Ibrahim El-Desoky Abdel-Fattah*, København, født i Egypten.
- 3) *Abdel-Qader Mohammad Haj Abdel-Qader*, Hvidovre, født i Jordan.
- 4) *Aicha Bene Abderrahmane*, født Kholli, Holbæk, født i Marokko.
- 5) *Fadma El Abdouni*, født Sallami, Brøndby, født i Marokko.
- 6) *Mohamed El Abdouni*, Brøndby, født i Marokko.
- 7) *Mufida Abu-Lifa*, født Salim Abdal, Brøndby, født i Jordan.
- 8) *Mohammed Afzal*, Esbjerg, født i Pakistan.
- 9) *Ijaz Ahmad*, København, født i Pakistan.
- 10) *Wiqar Ahmad*, Frederiksberg, født i Pakistan, dog uden virkning for ansørens børn.
- 11) *Hawa Salih Ahmadain*, København, født i Etiopien.
- 12) *Fayyaz Ahmed*, København, født i Pakistan.
- 13) *Khalil Ahmed*, Høje-Taastrup, født i Pakistan.
- 14) *Nasir Ahmed*, Albertslund, født i Pakistan.

Indenrigsmin. 3.k.kt.j.nr.301-12-1987
Lovforslag. Folketingsåret 1986-87

Folketingets »Lov om indfødsrets meddelelser lader ikke megen tvivl om, hvad det er for fuldgyltige danske statsborgere. Alle erfarer sig integrere i det danske samfund. Skal de bliver omdannet til et flertal, såkaldt mu

rets meddelelse

ds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:
imtykke stadfæstet følgende lov:

- 15) *Rushda Ahmed, født Perveen*, København, født i Pakistan.
- 16) *Shakeel Akhtar*, København, født i Pakistan.
- 17) *Mohammad Akram*, København, født i Pakistan.
- 18) *Ourania Alberg, født Christodoulou*, Hadsund, født på Cypern.
- 19) *Sergio Ernesto Jaime Alcayaga*, Kjellerup, født i Chile.
- 20) *Abraham Alemayehu*, København, født i Etiopien.
- 21) *Ewaz Ali*, København, født i Pakistan.
- 22) *Mohammad Ali*, Høje-Taastrup, født i Pakistan.
- 23) *Munawar Ali*, København, født i Pakistan.
- 24) *Zahid Ali*, København, født i Pakistan.
- 25) *Vedat Alievski*, København, født i Jugoslavien, dog uden virkning for ansøgerens børn.
- 26) *Adil Abd Al-Kadir Al-Kassim*, Ørbæk, født i Irak.
- 27) *Slim Allagui*, Frederiksberg, født i Tunesien.
- 28) *Amin Moh'd Othman Al-Subaihi*, Frederiksberg, født i Jordan.
- 29) *Rima Musa Khamis Al-Subaihi, født Hashim*, Frederiksberg, født i Jordan.
- 30) *Musa Altay*, Svendborg, født i Tyrkiet.

J. H. SCHULTZ A/S 13-5 INDFØD44779

i dette tilfælde Lov nr. 2 (lovt. B) af 26 maj 1987 -
upper, Folketinget lader glide ind i samfundet som
viser, at mange af disse nye statsborgere ikke lader
vne danske befolkning da acceptere, at Danmark
nisk samfund?

danske Forening fået oplyst, at der er et uforholdsmæssigt stort antal udlændinge - specielt af visse nationaliteter - blandt dem, der anholdes for lovovertrædelser. Vi spurgte derfor justitsministeren, hvordan det forholdt sig (brev af 9.12.87).

Ministeren har ikke svaret os, men har var nødt til at svare, da spørgsmålet blev stillet i Folketingets retsudvalg. Hans svar blev offentliggjort i aviserne og viste, at det, vi havde fået at vide, var rigtigt. (Danskere nr. 1/1988). Så spurgte vi om, hvor mange udlændinge der er indsat i fængslerne (brev 18.1.88). Her til svarede Justitsministeriet (3.2.88), at der 1.9.87 i fængslerne etc. blandt ialt 3.300 indsatte var ialt 288 udlændinge, heraf 118 fra Europa-rådets medlemslande. Af totalbefolkningen udgjorde udenlandske statsborgere i 1987 2,5%, men blandt de indsatte altså 8,7%. I et supplerende brev (29.3.88) oplyses, at der ikke er foretaget løbende opgørelser over antallet af udenlandske indsatte (!) Samtidig oplyses, at der blandt de indsatte »stofkriminelle« er 183 danske, 38 andre europæere og 51 fra andre nationer (feb. 1986).

Vi ville gerne have oplyst, hvilke nationaliteter det er, der i særlig grad belaster det danske fængselsvæsen. Men straffelovens §266b hindrer os i at informere om sådanne sociale realiteter, idet dette vil kunne betragtes som en forhåelse af de pågældende nationer. Med disse realiteter for øje har vi imidlertid yderligere 24.10.87 spurgt justitsministeren, om det ikke ville være rimeligt at lempe betingelserne for udvisning af kriminelle udlændinge herunder flygtninge. Efter gældende lov er kriminelle udlændinge nemlig efter 2 års ophold i Danmark beskyttet mod hjemsendelse, medmindre de har begået særdeles grov kriminalitet. Og selv da kan de kun sendes til et land, hvor de ikke vil blive forfulgt af de grunde, som omtales i FN's flygtningekonvention. Et sådant land kan det dog selvsagt være svært at finde. Hvem er interesseret i at modtage en dybt kriminell person? Vort spørgsmål er ikke blevet besvaret.

Lader indvandrene sig integrere?

Et ofte gentaget svar på spørgsmålet om, hvorledes det dog skal gå med alle disse indvandrere, har været, at de vil blive »integreret« i det danske samfund. Med denne trylle-

formel tror man, at alle problemer er løst.

Det er de ikke. Det har nemlig forlængst vist sig, at integrationen støder på store vanskeligheder. Bl.a. har det vist sig, at mange indvandrere ikke vil integreres. En del vil end ikke tilpasse sig danske forhold. F.eks. har visse muslimer vægret sig ved at respektere Dannebrog, fordi vort flag fører et kors, og andre har vægret sig ved at respektere kvindelige arbejdsledere.

Vi har i den anledning 28.10.87 spurgt justitsministeren, hvorledes han ser på sådanne tilfælde, og hvorledes han tænker sig at integrere personer, som ikke vil integreres. Vi har intet svar modtaget.

Sagen er formentlig den, at man hidtil har troet, at indvandrere og flygtninge simpelthen ville blive opsuget og forsvinde i det øvrige samfund på en sådan måde, at der ikke ville blive problemer og gnidninger. Når nu det viser sig, at denne tro er ubegrundet, vil den danske befolkning formentlig få at vide, at den skal respektere, at Danmark bliver et flerfolket (»multietnisk«) samfund.

Vi har forsøgt, at finde ud af, om denne vej er farbar, og om der altså kan opbygges en nation bestående af vidt forskellige kulturer. Af den grund inviterede vi en af de udenlandske eksperter, som har bedst forudsætninger for at fortælle os om det, fhv. rektor Ray Honeyford, til Danmark. Han kom i efteråret 1987.

Som det er kendt, blev han imidlertid straks udskreget og injurieret af en næsten samlet presse og beskyldt for at være apartheidtilhænger, selv om han er det modsatte og offentligt gav udtryk herfor. Politikere og opinionsdannere ville simpelthen ikke høre på, hvad han havde at sige. Det han sagde, giver i øvrigt grund til at tro, at det vil være endda meget vanskeligt, måske umuligt, at skabe et roligt og stabilt flerfolket samfund.

Den forvredne presse

Pressens dækning af de problemer, vi har beskæftiget os med, har som regel været helt forvredet. De oplysninger, der offentliggøres, har som regel været tilpasset ønskerne i indvandrervenlige kredse og i Dansk Flygtningehjælp.

Igennem tiden er tonen over for dem, der ønsker ordentlig besked om forholdene, også blevet mere og mere hadsk. Igen og igen er vi blevet kædet sammen med begreber som

racisme, fremmedhad og det, der er værre.

Ingen bliver naturligvis racist eller fremmedhader, blot fordi han eller hun beder om svar på rimelige spørgsmål. Men ved de evindelige gentagelser af disse begreber søger vore modstandere at skræmme befolkningen fra at stille dem. Mange, der hører på gentagelserne, vil måske også begynde at tro, at vi er racister. »Der går jo sjældent røg af en brand, uden at der har været ild i den«, som man siger.

Det er en velkendt propagandateknik at blive ved at gentage en påstand. Selv om den er urigtig, vil mange mennesker efter nogen tid begynde at tro på den. Hitler kendte dette fænomen og udnyttede det. Han udtrykte det på den måde, at »i den evige igen og igen gentagelses ensformighed i pressens undervisning ligger dens uhyre betydningsfuldhed«.

Foreningen har søgt at få bragt de nødvendige berigtigelser i pressen, når der er kommet forkerte oplysninger frem. Desværre er det langt fra altid lykkedes. Specielt over for Danmarks Radio og TV har vi imidlertid gjort opmærksom på behovet for en større alsidighed i udsendelserne 27.2. og 6.3.88). Klagen blev naturligvis afvist.

Hvorfor svarer ministrene ikke?

Det vil kunne ses af brevvekslingen, at ministrene ikke har megen lyst til at svare på vore spørgsmål. Vi er også ude for, at nogle af de spørgsmål, vi forgæves har stillet, besvares, omend intetsigende, når andre stiller dem (brev af 6.2.88).

Af de få svar, vi har fået, er de fleste også aldeles intetsigende. (se f.eks. brev 17.12.87).

Vi har gjort opmærksom på behovet for at få mere konkrete oplysninger frem, end dem der gives i de sædvanlige politiske former, hvor der i virkeligheden ikke siges noget (brev 3.1.88.).

Årsagerne til, at svarene er så få og »tynde« er rimeligvis bl.a. at regeringen simpelthen ikke råder over de oplysninger, der spørges efter.

Hvis dette virkelig er tilfældet, er det forargeligt. Vore spørgsmål drejer sig ikke om ligegyldigheder, men om forhold, som det er nødvendigt at have klarhed over, inden man overhovedet lægger sig fast på en bestemt flygtninge- og indvandrerpolitik. Det er den omvendte verden først at lægge sig på en bestemt politik og dernæst at prøve

at hitte ud af, om den er velbegrundet. Selv om den måtte vise sig forkert, er politikerne jo nemlig så nødt til at forsvare den for ikke at tabe ansigt.

Vi tror imidlertid ikke, at politikerne i tide har skaffet sig alle nødvendige oplysninger. Derfor har vi også spurgt, om det ikke ville være rimeligt, at der nu nedsættes et uvildigt udvalg til fremskaffelse af dem (brev 9.12.87). Men heller ikke dette forslag er der blevet svaret på. Det er måske meget naturligt. Regeringen vil selvsagt nødtigt risikere, at der kommer noget frem, som viser, at politikerne har handlet aldeles skødesløst.

Hvis man endelig absolut vil gennemføre den indvandrer- og flygtningepolitik, der nu føres, uden at have klarhed over, hvad grundlaget herfor overhovedet er, ville det vel være rimeligt, at befolkningen selv fik lejlighed til at godkende denne politik. *Ingen* regering og *intet* folketing har ret til at sætte selve grundlaget for vor eksistens og vort lands velfærd på spil. Vi har derfor spurgt, hvorfor man nægter befolkningen ret til selv at træffe de beslutninger, der skal træffes (brev 10.1.88). Heller ikke dette brev er blevet besvaret.

Hvis man læser de få svar, vi har fået, kan det i øvrigt også ses, at hvert svar har ført til yderligere og endnu mere ubehagelige spørgsmål. Og hvad skal myndighederne i denne situation svare, når de i virkeligheden ikke har noget svar på rede hånd, og når det svar, der gives, har al mulig udsigt til blot at medføre endnu ubehageligere spørgsmål?

Farcen

Heri ligger formentlig problemet. Og derfor er hele denne sag ved at antage en farceagtig karakter.

Når vi står med et antal indvandrere, som der ikke er nogen som helst grund til at have, skyldes det simpelthen, at ingen af de ansvarlige politikere tænkte på at sende gæstearbejderne hjem, da vi fik arbejdsloshed.

Politikere kommer med tal for, hvor mange flygtninge vi skal tage, men har ikke først regnet på, hvilket antal indvandrere der på dette grundlag vil blive i det lange løb.

De aner heller ikke noget om, hvor mange illegale indvandrere der allerede er kommet. De tror, at bare de træffer beslutninger om et tal, vil dette også være, hvad der faktisk ankommer.

De aner ikke, hvad indvandrerne og flygtningene koster det danske samfund for øjeblikket, ja de kan end ikke udskille disse omkostninger i budgetterne.

De har fortalt, at udlændinge ikke er mere kriminelle end danske. uden at have foretaget den simpleste efterprøvelse af om dette også er rigtigt. De har ikke tænkt på, at den blåøjede politik, vi har ført de seneste år, har gjort Danmark til et taknemmeligt jagtområde for fremmede kriminelle.

Derfor er vore spørgsmål blevet til »varme kartofler« for politikerne. Og derfor er det svært at hale svar ud af dem.

»Rædselskabinetet«

Den samling spørgsmål og svar, som vi har indsamlet, er blevet kaldt for et politisk rædselskabinet.

Denne betegnelse er ikke helt forkert. Brevvekslingen viser nemlig, hvordan det kan gå, når ordmageri og politisk frasemageri tager magten fra den sunde fornuft.

Derfor offentliggør vi nu rædselskabinetet før valget. Befolkningen kan så selv dømme. Står vor flygtninge- og indvandrerpolitik solidt plantet i den blå luft, eller gør den det ikke? Overvej dette spørgsmål – inden der stemmes.

Befolkningen vil ikke affinde sig med tilsløringer og udenomssnak

Vi er ganske klar over, at så snart politikerne opdager, at spørgsmålene er kommet ud til offentligheden, vil de svare. Deres svar vil givetvis også komme under omstændigheder, hvor vi ikke har mulighed for at vise de eventuelle mangler i svarene.

Vi er også klar over, at pressen, hvis det da ikke lykkes at undertrykke sagen, vil fyldes med forargelse. Vi vil givetvis blive druknet i skævvredne referater af, hvad vi siger, mener og har spurgt om.

Men vi tror ikke på, at den danske befolkning i det lange løb vil affinde sig med propaganda, tilsløringer og udenomssnak som erstatning for konkrete oplysninger.

Den danske Forening

Love for Den Danske Forening

§ 1. *Navn og formål.* Den Danske Forening er stiftet den 18. marts 1987. Foreningens hjemsted er København. Dens formål er på folkestyrets grund at sikre Danmark som hjemsted for det danske folk. I overensstemmelse hermed virker foreningen imod fremmedgørelse af landet og opløsning af dettes folkelige enhed forårsaget af indvandring eller indførelse af fremmede folkegrupper.

Foreningens formål søges opnået ved afholdelse af informerende møder, udsendelse af blade og skrifter samt ved anden påvirkning af de politiske beslutningsprocesser. Ved etablering af lokalkredse arbejdes der på lokalt plan efter de af styrelsen fastlagte retningslinier for varetagelsen af foreningens formål.

§ 2. *Optagelse, udmeldelse og eksklusion.* Som medlem kan optages enhver dansk borger, danske foreninger og virksomheder samt udenlandske borgere, foreninger og virksomheder med nær tilknytning til Danmark.

Ved indmeldelsen betales fuldt kontingent for kalenderåret. Medlemskartoteket er utilgængeligt for uvedkommende.

Som medlem kan ikke optages eller forblive personer, der er eller har været tilknyttet ekstremistiske såsom nazistiske organisationer, eller som i øvrigt udfolder aktiviteter i strid med foreningens formål.

Beslutning om at nægte optagelse eller skride til eksklusion træffes af foreningens styrelse med 2/3 majoritet. Udmeldelse sker skriftligt. Æresmedlemmer kan udnævnes af styrelsen med 2/3 majoritet.

§ 3. *Kontingent.* Kontingent fastsættes af styrelsen for hvert kalenderår og indbetales senest 2 måneder efter påkrav fra foreningen. Finder indbetalingen ikke sted inden for denne frist, slettes restanten, medmindre styrelsen træffer anden bestemmelse.

§ 4. *Styrelse og tegningsret.* Foreningen ledes af en styrelse på mindst 5 medlemmer, der af sin midte vælger en formand og en næstformand. Tillige udpeges en kasserer. Derudover vælges en revisor uden for styrelsen.

Styrelsen varetager alle foreningens anliggender og disponerer over dens midler. Ved økonomiske dispositioner tegnes foreningen udadtil af formanden, i dennes forfald næstformanden, og kassereren i fællesskab. Der kan meddeles enkeltpersoner prokura til varetagelse af bestemte forretninger.

Styrelsens beslutninger træffes, når ikke andet er fastsat i nærværende love, ved simpel stemmeflerhed. Ved stemmelighed er for-

mandens, respektive næstformandens stemme udslagsgivende.

Styrelsen er selvsupplerende, således at nye styrelsesmedlemmer vælges med 2/3 majoritet. Med samme majoritet kan et styrelsesmedlems deltagelse i styrelsen ophæves.

Styrelsen kan knytte særligt sagkyndige til sig og nedsætte udvalg til varetagelse af nærmere bestemte opgaver. Styrelsen skal godkende ledelsen af de til foreningen knyttede lokalkredse.

§ 5. *Hæftelse.* Der påhviler ikke foreningens medlemmer nogen personlig hæftelse for de foreningens påhvilende forpligtelser.

§ 6. *Regnskab og beretning.* Der udarbejdes for hvert kalenderår et regnskab, som, i den udstrækning foreningsformålets varetagelse tillader det, forelægges medlemmerne efter at være revideret af en revisor uden for styrelsen. Denne holder gennem bladet medlemmerne orienteret om sin forretningsførelse.

§ 7. *Lovændringer og opløsning af foreningen.* Ændring af disse love og opløsning af foreningen kan vedtages af dennes styrelse med 2/3 majoritet. Ved foreningens opløsning tilfalder dens mulige formue et beslægtet formål efter styrelsens nærmere bestemmelse.

(Lovene senest ændret 13. marts 1988).

DEN DANSKE FORENING

blev stiftet 18. marts 1987 med det formål at bekæmpe fremmedgørelsen af Danmark.

Foreningen udgiver bladet

DANSKEREN

der første gang udkom maj 1987 og foruden at sprede oplysning om fremmedspørgsmål skal være bindeleddet mellem medlemmerne.

Foreningens styrelse:

Bengt Andersen
læge

Sune Daigård
dr. phil.

Poul Vinther Jensen
murer

Ellen Larsen
fhv. dommer

Georg Schjørmann
fhv. overtoldvagtmester

Hvor får jeg oplysning

Mange medlemmer har henvendt sig for at få oplysning om, hvor de finder information om de forhold, der er i brændpunktet i indvandrer- og flygtningedebatten.

De væsentligste kilder er:

»Hvad med Danmark?«

Forlaget Kontrast, 1987, anskaffes gennem boghandleren.

»Tænk i Tide«, Komiteen mod Indvandrerpolitikken, 1987, bestilles ved indsendelse af 20 kr. i check til postbox 62, 6760 Ribe.

»Danskeren« nr. 1 og 2/1987 og 1 og 2/1988, bestilles gennem Den Danske Forening.

Ray Honeyford »Udviklingen af et flerfolket (multiethnisk Samfund)« bestilles gennem Den Danske Forening.

Bl. a. følgende vigtige emner behandles i disse skrifter:

Statistik for indvandring og befolkningsudvikling: »Tænk i Tide« side 2. »Hvad med Danmark« side 166, Danskeren 1/1987 side 5, 1/1988 side 10, 2/1988 side 1, 4 og 5.

Økonomien: Tænk i Tide side 6, Danskeren 2/1987 side 3, 2/1988 side 7.

Udlændingelovgivningens indhold: »Tænk i Tide« side 8, »Hvad med Danmark?« side 68.

Pressen: »Tænk i Tide« side 11, Danskeren 1/1987 side 10, 1/1988 side 8, 2/1988 side 13.

Muhamedanismen: »Hvad med Danmark« side 134, Danskeren 2/1988 side 16.

Argumenter i debatten: »Tænk i Tide« side 4.

Den Danske Forening: Danskeren 1/1988 side 5, 2/1988 side 15.

Dansk Flygtningehjælp: »Tænk i Tide« side 11, »Hvad med Danmark« side 38, Danskeren 1/1988 side 12.

Racisme: »Hvad med Danmark« side 146.

Hvad kan jeg gøre?: »Tænk i Tide« side 15, Danskeren 1/1988 side 5 og 13.

Fremmedpolitikken: »Hvad med Danmark« side 6, Danskeren 1/1987 side 3, 2/1987 side 9, 2/1988 side 10.

Meningsundersøgelser: Danskeren 1/1987 side 6, 2/1988 side 16.

Indvandrerlobbyen: Danskeren 1/1987 side 8, 12 og 16, 2/1987 side 7 og 13, 1/1988 side 8, 2/1988 side 6.

Ombudsmanden: Danskeren 1/1987 side 9.

Skolen: Danskeren 1/1988 side 3, og 3/1988 side 1.

Kriminalitet: Danskeren 1/1988 side 1 og 7.

Boligproblemer: Danskeren 2/1988 side 11.